Kedves horvát barátok!

I. Van-e valóban válság az Egyházban?

Ha megnézzük a vallásos életet az Önök hazájában, akkor megpróbálnak csak néhány visszaélésről vagy mellékes botlásról beszélni. Ha egy pillantást vetünk más országokra, különösen Nyugat-Európára és Észak-Amerikára, akkor egy egészen más kép tárul elénk: az Egyház egy mély, egzisztenciáját veszélyeztető válságban van, benne mi, katolikusok csak azért bízunk és reménykedünk, mert Jézus, a megtestesült Isten és az ő alapítója neki az örök életet ígérte: „A pokol kapui nem vesznek erőt rajta."(Mt. 16,18). Az utolsó pápák maguk is erről a válságról tesznek tanúságot. Vizsgáljunk meg néhány kijelentést.

VI. Pál mondja 1968. decemberében: „Ma az Egyház egy nyugtalan időt él át. Néhányan saját magukat kritizálják, lehetne azt is mondani, hogy *önpusztítást* végeznek. Ez olyan, mint egy heves és többrétegű belső összeomlás, amit senki sem várt a zsinat után." Ugyanez a pápa állapította meg 1972. június 29-én: „Úgy tűnik, hogy a sátán füstje valamilyen repedéseneken keresztül behatolt Isten templomába."

II.János Pál 2003. június 28-i dátummal írja az *Ecclesia Európában:* „Sok európai azt a benyomást kelti, mintha lelki háttér nélkül élne, és mint örökös, a történelem által ráhagyott örökséget elkótyavetélné. (...) Az egzisztenciális félelem ilyen jeleihez és kihatásaihoz számolandó a születések számának drámai visszaesése, valamint a papi- és szerzetesi hivatások csökkenése, ugyanígy a végleges életdöntés meghozatalának nehézsége, sőt, akár megtagadása a házasságkötést illetően is. (...) A mai Európa a család és egyáltalán a családról való elképzelés válságának első jelenségét éli át. (...) A remény elvesztésének az oka a *kísérlet, egy antropológiát Isten nélkül, Krisztus nélkül keresztülvinni.* Ez a gondolkodásmód ahhoz vezetett, hogy az embert, „mint a létezés abszolút középpontját tekintik, amelyben ő helytelenül Isten helyét veszi át, és elfelejti, hogy nem az ember teremtette Istent, hanem Isten az embert. (...) Az európai kultúra a *„néma hitehagyás"* benyomását kelti az öntelt emberek részéről, akik úgy élnek, mintha Isten nem létezne."

Ratzinger bíboros, a későbbi *XVI. Benedek pápa* a 2005-ös nagypénteki kálváriaszemlélődés 9. stációjánál összehasonlítja az Egyházat egy hajóval, amelybe mindenhonnan víz folyik be, ami süllyedéssel fenyeget.

Említsük meg végezetül még *Seper bíborost*, a Hittani Kongregáció korábbi prefektusát: „Az Egyház válsága a püspökök válsága."

Mielőtt azonban ezt a válságot különböző tényeken és számokon keresztül szemügyre vennénk, a keletkezését kell kikutatnunk.

II . Honnan jön ez a válság?

Több, mint 50 éve terjeszkedik az Egyházban a liberalizmus és a neomodernizmus; a II. Vatikáni Zsinat során hatoltak be az Egyház belsejébe. Már Szent X. Piusz pápa, a testvérületünk védőszentje, az 1907. szeptember 8-i *Pacendi Dominici gregis* körlevelében megállapította a modernizmusról, az Egyház ellenségei már nem kívül, hanem az Egyház belsejében találhatók, és a fejszéjüket nem az ágára, hanem a gyökerére helyezték. Nézzünk meg tehát néhány különösen kétes II. vatikáni zsinati kijelentést.

Az ökumenikus dekrétum, az *Unitatis redintegratio* 3. pontjának 4. bekezdésében így olvasható:*„Ennélfogva ezek a tőlünk különvált egyházak és közösségek, ámbár hitünk szerint fogyatkozásokban szenvednek, nem jelentéktelenek és súlytalanok az üdvösség misztériumában. Krisztus Lelke ugyanis nem vonakodik fölhasználni őket az üdvösség eszközéül, melyeknek hatékonysága a kegyelemnek és igazságnak abból a teljességéből ered, amely a katolikus Egyházra van bízva.“*

Itt kell megjegyezni, hogy más vallási felekezetet egyáltalán nem lehet egyháznak nevezni. Krisztusnak, az isteni vőlegénynek csak *egy* menyasszonya van, mégpedig az ő általa alapított Egyház; minden más egyház Szent Péter apostol székétől elszakadva él, mint a kb. 41.000 különböző protestáns szekta. Ha ezek ténylegesen az üdvösség eszközei lennének, akkor az ortodoxok, anglikánok,

lutheránusok és kálvinisták megtérésére nem lenne szükség. Ezzel a hitszegők minden megtérése és misszionálása alól húzza ki a talajt

A *Gaudium et spes* lelkipásztori konstitúció 12. pontja írja: *„Hívők és nem hívők szinte egyhangú véleménye szerint mindent, ami csak a földön van, az emberhez, mint középponthoz és csúcshoz viszonyítva kell rendezni.“*

A mi öreg katekizmusunkban azonban az áll, hogy mindennek a földön az Isten a célja. Ez nem ugyanaz! Ebben a néhány szóban az antropocentrikus változás programszerűen mutatkozik meg, azaz a változás az ember Istenre való irányulása helyett az ember saját magára való irányulása lett, egészen az önistenesítésig.

Az Egyházról szóló *Lumen gentium* konstitúció 16. pontjában olvasható: *„Isten ajándékai és meghívása ugyanis megbánás nélkül valók (vö. Róm 11,28 – 29). De az üdvösség terve azokat is átöleli, akik elismerik a Teremtőt, köztük elsősorban a mohamedánokat, akik azt vallják, hogy Ábrahám hitén vannak és velünk együtt imádják az egy Istent, aki irgalmas és az utolsó napon megítéli az embereket.“*

Igaz-e, hogy a mohamedánok velünk együtt az egyedüli Istenhez imádkoznak? Mi a szentháromságos Istenhez imádkozunk, Atya, Fiú és Szentlélek, egy Istenhez, három személyben. Pontosan ezt tagadják a mohamedánok, és többistenhitet vetnek a szemünkre.

A nem keresztény vallásokról szóló (*Nostra aetate*) nyilatkozat 3. pontjában így szól az iszlámról: *„Az Egyház megbecsüléssel tekint az iszlám követőire is, akik az egy élő és önmagában létező, irgalmas és mindenható Istent imádják, ki a mennynek és a földnek Teremtője, ki szólt az emberekhez, s kinek még rejtett határozatait is teljes szívből engedelmeskedve akarják követni, miként Ábrahám – kinek hitére az iszlám szívesen hivatkozik – engedelmeskedett Istennek. Jézus istenségét ugyan nem ismerik el, de prófétaként tisztelik, szűz anyjaként becsülik Máriát, s olykor áhítattal segítségül is hívják. Várják az ítélet napját, amikor Isten minden embert föltámaszt és megfizet mindenkinek. Ezért értékelik az erkölcsi életet és Istent leginkább imádsággal, alamizsnával és böjtöléssel tisztelik.“*

Lehet-e tényleg a mohamedánoknál egy erkölcsös életmódról beszélni, ha a Korán 4 feleséget is megenged nekik, és hitüket szakadatlanul tűzzel és karddal terjesztik? Szerintük a cél szentesíti az eszközt, egy elv, mely a természettörvénynek és a keresztény tanításnak ellentmond.

Roberto de Mattei professzor: *A zsinat, egy eddig megíratlan történet* című könyvében megtalálhatunk egy bő, kitűnő magyarázatot a Vatikáni Zsinatról és az ott hatásosan romboló erőkről.

E zsinat közvetlen kihatása a katolikus államok megszüntetése. A vallásszabadságról szóló nyilatkozata alapján az állam köteles minden vallásnak és felekezetnek egy természetjogot biztosítani, azonban az igazi kötelességét, az egyetlen igazi hitet a tévedések és az erkölcsöt a romlás ellen megvédeni és támogatni, nem követeli meg. Ugyanebben a szellemben hívta meg II. János Pál pápa 1986. október 27-én az összes vallás vezetőit Assisibe egy közös imára a világbékéért, és a katolikus templomot a részben pogány szertartásuk rendelkezésére bocsátotta. Így a buddhisták egy Buddha-szobrot állítottak fel a Szent Péter katolikus templom tabarnákulumjára! E találkozás és az ebből fakadó hasonló események következménye az egyházi indifferentizmus elterjedése lett: minden hit egy üdvút, mindenki egy anonim keresztény, a más vallás anonim kereszténység, minden hit a békéhez és az emberek közötti megértéshez járul hozzá. Vége az első pápa kijelelentésének: „Nincs üdvösség senki másban, mint Krisztusban.“ (ApCsel. 4,12)

III. Szomorú tények és következmények

1. A zsinat utáni katekizmusok és hittankönyvek többé-kevésbé a holland katekizmuson nyugszanak, amelynek a Szentszék számos eretnekséget és félreérthető kifejezését vetett a szemére, anélkül, hogy javították volna. Az *Ahogy mi, emberek élünk* c. német katekizmusban például azt mondják: „Amikor a keresztények áldoznak, az oltárhoz mennek, a pap ad nekik egy darab kenyeret.“

Nem tagadják-e itt világosan a Trienti Zsinat dogmáját, hogy Krisztus az Oltárszentségben igazán és valóban létezik és jelen van? Mennyire be vannak csapva az áldozók, akik azt hiszik, Krisztust fogadják, holott csak egy darab kenyeret kapnak!

2. A zsinat és az azt követő idő sok teológusánál a katolikus hittől való eltávolodás figyelhető meg. Karl Rahner, akitől a zsinat iránya származik, a természet és a természetfeletti közötti különbséget teljesen kiegyenlíti. Hans Küngtől 1979-ben a különböző tévtanításai miatt Róma megvonja az Egyház nevében való tanítás engedélyét. Nem sokkal áll jobban a domonkos Edward Schillebeeckx sem, aki pédául a szolgálati papságot vonja kétségbe. Hans Urs von Balthasar – II. János Pál bíborossá avatta – azt állította, hogy a pokol üres. A mostani Kasper bíboros tagadja Jézus újtszövetségi csodatetteinek nagy részét, és jámbor mesének tartja. Anton Vögtle professzor tagadja Jézus gyerekkori történetének a hitelességét. Hilberath professzor, aki a tübingeni egyetemen teológusokat képez ki, kimondottan tagadja Krisztus testi feltámadását. Számára nem jelentene sem csodát, sem botrányt, ha egy szép napon Jézus sírját ép csontvázzal megtalálnák. 1977-ben Rottenburg-Stuttgart Egyházmegye 180 teológusa írja az evangélikus papoknak: *„Elismerjük Önöket, mint hivatalos személyt egyenlő teljhatalommal és egyenlő felelősséggel."* A katolikus pap valóban, aki apostoli örökségben áll és *in persona Christi* bűnt old fel, valamint véghez viszi az oltáron az áldozatot, egyenlő a protestáns közösségi elöljáróval? Hisznek ezek a papok, akik ilyeneket írnak, a saját papságukban?

3. Vallásgyakorlat. Hollandiában a zsinati időbeli 60%-os vallásgyakorlat 5%-ra csökkent. A francia nyelvű kanadai Quebec-ben 95%-ról 10%-ra esett vissza. Annak idején a legkeresztényebb földterület egyike. Hollandia déli részén egy velünk barátságban lévő pap megkérdezett 24 gyereket egy hitoktatáson: ki tud keresztet vetni – egyetlen egy gyerek tudott! Tehát a családokba sem a hitet, sem a legelemibb imaéletet sem adják tovább. Ennek az említett papnak van egy 800 férőhelyes temploma. A zsinat előtt vasárnaponként ötször telt meg, tehát kb. 4000 katolikus volt a szentmiseáldozaton. Ma már csak kilencven az egy eukarisztikus ünnepségen.

A gyónás egy elveszett szentség lett; Németországban először a bűnbánat-istentisztelettel lett helyettesítve, aztán utána ezt is gyakolatilag megszüntették. Három közössége van egy barát papunknak, összesen 900 katolikussal. Karácsonykor ketten gyóntak, húsvétkor tízen. Mindenki, aki a szentmisére jön, megy áldozni. Ez a bűntudat teljes elveszetésére, és egy elbizakodott üdvbizonyosságra utal.

4. 1969-ben a hagyományos szentmisét a *Novus Ordo Missae* váltja fel, amely csak a szellem, nem pedig a betűk szerint hivatkozhat a II. Vatikáni Zsinatra. Az eredeti megfogalmazás a 7. fejezetben így szól: „A szentmise Isten népének a szent gyülekezete, amely a pap vezetése alatt gyűl össze az Úr emlékét ünnepelni. Ezért érvényes a Szent Egyház helyi összejöveteléről kitűnő mértékben az a krisztusi mondás: "Ha ketten vagy hárman a nevemben összegyűlnek, közöttük vagyok." (Mt 18,20)"

Vizsgáljuk meg közelebbről ezt a kijelenést: ha a szentmise a hívők összejövetele, akkor, ha ezek elmaradnak, és a pap egyedül celebrál, akkor nincs szentmise. Itt a szentmise léte a szentmise céljával van összetévesztve. Majd a pap egyáltalán nem elnököl, hanem *in persona Christi* cselekszik, mint felszentelt hivatalos személy. Továbbá, Jézus Krisztus létezése az Oltáriszentségben egészen más, mint a szellemi jelenléte, ahol ketten vagy hárman a nevében összegyűlnek. Ez a definíció annyi tiltakozást okozott, hogy ezt egy évvel később kibővítve javították. De az új liturgia szertartása, amelynek ez a definíció pontosan megfelel, lényegében pontosan ugyanaz maradt. Következésképpen ebben az áldozat gondolata egyre jobban pusztán csak egy közös vacsora gondolatával cserélődik ki; a papból közösségi elöljáró lesz, mint a protestánsoknál; az oltár egy asztallá válik. Ottaviani és Bacci bíboros a NOM kritikai vizsgálatában megállapítja, hogy ez a Trienti Zsinat miseáldozat-teológiájától ugyanúgy egészében, mint részeiben is eltávolodik. Tehát egy szakadás történt az Egyház hagyományával. A mindenütt bevezetett kézbeáldozás aláássa a valóságos jelenlét hitét, és abban a gondolatban ringat, hogy az Eucharisztia csupán egy közönséges kenyér. A szentmiseáldozat a nép irányába is a már említett antropocentrikus változás kifejezése. Az új szertartás az Egyház és a lelkek profanaziálásához vezetett; a szentségi jelleg amúgy is már

veszendőbe ment. Németországban például a farsang idején mindenhol bolondmisét mondanak. A szertartási áldozat-gondolat fogyatkozása, amely az imádságokon, keresztvetéseken és más gesztusukon keresztül nyilvánul meg, a hívők áldozati életének tetemes csökkenéséhez vezetett. Egoizmus, irigység és gőg lépett az alázat, a kötelességteljesítés, az erkölcsösség és a lemondás helyébe.

5. Egyenesen drasztikus a papi és szerzetesi hivatások csökkenése. Ehhez néhány számadat: Franciaországban kb. 800 pap hal meg évente, csak 100 felszentelt jön. A papság kihal. Már most is van pap, aki 60 közösséget lát el. Nemrégen említette egy püspök, hogy több mint 100 papot temetett el, és csak egyet szentelt fel az egyházmegye pásztoraként eltöltött ideje alatt.

A szerzetesi élet sem áll jobban. A legdramatikusabb a helyzet Amerikában. Az amerikai püspöki konferencia nyilvántartása alapján az alábbi kép mutatkozik a férfi rendekben:

Képzésben álllók	**1965**	**2000**	csökkenés
Jezsuiták	3.559	389	89%
Ferencesek	2.251	60	97%
Keresztény Iskolatestvérek	912	7	99%
Bencések	1.541	109	93%
Redemptoristák	1.128	24	98%
Domonkosok	343	38	89%
Maryknoll Misszió	919	15	98%
Mária Szeplőtlen Szívének Obl.	914	13	99%
Lazaristák	700	18	97%
Konventuálisok	511	49	90%
Passzionisták	574	5	99%
Szentkereszt Atyák	434	132	csak (!) 70%
Ágostonosok	483	14	97%
Kapucinusok	440	39	91%
Értékes Vér Atyák	521	27	95%
La Salette Atyák	552	1	100%
Kármeliták	545	46	92%
Szentlélek Atyák	159	9	94%

6. Egyenesen megrázó módon nyilvánul meg a tanítás és a gyakorlat összeomlása a házaséletben és a családban. A „Spiegel“ hetilap hozta nyilvánosságra az év elején a Szentszék által kezdeményezett körkérdésre vonatkozó német egyházmegyei válaszokat. Olvassa el saját maga az eredményt, hogy lássa, mennyire előrehaladott az egyházi házasság erkölcsi bomlási folyamata.

A kérdésre: *„Bűnnek találja-e, ha a születésszabályzásnál nem megengedett módszereket alkalmaz?“* 84%-ban válaszoltak *nemmel* és 14%-ban *igennel*. A következő kérdés: *„Ebből az okból távol marad-e az Eucharisztiától?“* Itt 90% válaszolt *nemmel* és 10% *igennel*. Az Aacheni Egyházmegye válaszaiból kitűnik, hogy *„az egyházi házasság- és szexuálerkölcs sokaknak hithátrányt jelent“*. A Bambergi Egyházmegyében a válaszok *„egy kritikus magatartást juttatnak kifejezésre az erkölcsi tanítással szemben“*. Az Esseni Egyházmegyében a megkérdezettek az *„azonos nemű pároknak egy áldásünnepségre való lehetőség megadása“* mellett nyilatkoztak. A Freiburgi Egyházmegyében az *„együttélés az egyházi házasság előtt nem külön-, hanem normáleset“*. A Kölni Egyházmegyében *„az egyházi tanítást világ- és kapcsolatidegennek tekintik“*. A Magdeburgi Egyházmegyében *„az Egyház a házassági és családi élet körében messzemenően elvesztette fennhatósági jelentőségét“*. A Mainzi Egyházmegyében a *„születésszabályozás mesterséges módszerének az elvetését majdnem mindenki visszautasította, illetve teljesen irreleránsnak tekintette“*. Az Osnabrücki Egyházmegyében *„egyre többen fordítanak hátat az Egyháznak“*. A Rottenburgi Egyházmegyében *„az óvszer használatának a megtiltását büntetendőnek nevezik“*. A Trieri Egyházmegyében elvárják a megkérdezettek az *„élt könyörületet a házasság, a válás, az újrakezdés és a szexualitás kérdésében“*.

IV. A Szent X. Piusz Papi Testvérület

Amikor az Ószövetségben Isten népe letért a jobbik útról, bálványimádáshoz és pogány gyakorlatokhoz fordult, megjelentek a próféták visszafordulásra inteni. Az emberi szemszögből kiindulva hálátlan szerepükért, sokat közülük megkínoztak, börtönbe vetettek, és még meg is öltek, mert az emberek ezeket a kényelmetlen intőket el akarták intézni.

Az Újszövetségben is küld Isten a válságos időkben embereket, mint figyelmeztetőket, felkent szenteket a tévhit és az erkölcsi hanyatlás leküzdéséhez. Állandóan léteznek reformmogalmak, melyeken keresztül az Egyház az evangélium egészséges tanításához és annak valódi követelményeihez visszatér. Nevezzünk meg néhány példát:

- Szent Atanáz, Alexandria püspöke, a IV. század első felében magabiztosan kiáll Krisztus istenségéért az arianizmussal szemben. Ötször kell neki emiatt a püspöki széket elhagynia, még egy olasz püspöki zsinat is, Liberiusz pápa jóváhagyásával elítéli. A végén azonban a tévhitet legyőzték, és visszaállt a katolikus hit.
- Szent Ágotson különleges módon prédikál a donatisták és a pelagiánusok ellen, amiben többször is emlékeztet rá, hogy Isten nem tartozik nekünk a kegyelmével.
- Szent Cirill Alexandriából fellép az eretnek konstantinápolyi Nesztoriusszal szemben, és Mária istenanyaságának dogmájával az egész krisztológiát megmenti.
- Később látjuk még a karolingi reformot, a középkori Cluny kolostorból induló szerzetesreformot, VII. Gergely pápa reformját és küzdelmét a világi beiktatás ellen. Salernoban száműzetésben hal meg ezekkel a szavakkal az ajkán: „Az igazságot szerettem, és gyűlöltem az igazságtalanságot, ezért halok meg a száműzetésben." Halála után azonban a reformfáradozásai fölöttébb áldásosak voltak az Egyházra.
- Luther, Zwingli és Kálvin tévtanterjesztése után a Trienti Zsinat egy valóságos reformot váltott ki egy sereg szent erőfeszítésein keresztül: Loyolai Szent Ignác, Kaníziusz Szent Péter, Avilai Szent Teréz, Borromeo Szent Károly, valamivel később Szent V. Piusz. Papszemináriumokat alapítanak, új rendek alakulnak, Xavéri Szent Ferenc elviszi az evangéliumot mindenekelőtt Dél-Amerikába, de Indiába és Japánba is.

Mért ne küldene Isten a mai idők Egyházának is „prófétákat"? Miért ne mutatná meg Isten áldott férfiakon keresztül a válságból kivezető utat? Mindenesetre Lefebvre érsek úr 1970-ben egyházi engedéllyel megalapítja a Szent X. Piusz Papi Testvérületet a zsinat utáni összeomlás kellős közepén. Először csak egy szemináriumot tart fent

a svájci Econban, azután egy másodikat az USA-ban, majd egy harmadik nyitja meg a kapuit a német nyelvű Svájc területén. A fiatalokat magához vonja a hagyományos szentmise, amelyhez Lefebvre érsek hű maradt; hamarosan egy nővérközösség is csatlakozik hozzájuk, Lefebvre érsek lánytestvére által alapítva, majd egy kármelitakolostor, a nagy prelátus másik lánytestvérén keresztül. A francia püspököket elönti az irigység, és Rómát beavatkozni unszolják. Egy kánoni látogatás után 1975-ben megvonják a testvérülettől az egyházjogi engedélyt a hagyományos szentmiséhez – ahogy Szent V. Piusz kodifikálta - való hűsége miatt. *„A hit több, mint engedelmesség"* jelszó alatt tovább folytatja az érsek a munkáját, és ezért 1976-ban felfüggesztik. Erről így ír: *„Lényegében ezen intézkedés után nem lenne szabad a misét, az új misét mondanom, az új szentségeket kiszolgáltatnom, az új tant hirdetnem. Ezt nem is akartam tenni. Következtetésképpen a felfüggesztés által ért kár számomra nagyon alacsony."* Azóta úgy jár a testvérület, mint egy hegyormon: az egyik oldalon teljesen elveti a liberalizmust és a modernizmust, a másik oldalon Rómához, az örök Rómához hű akar maradni. Lefebvre érsek ezt egy programszerű írásban 1974. november 21-én világosan kifejtette.

A katolikus papságért – „tekintettel az előrehaladott papi ideálok összeomlására, Jézus Krisztus Urunk papságának egy zavartalan hittisztaságban és határtalan missziós szeretetben való továbbadására, ahogy az apostolok örökölték, és ahogy a Katolikus Egyház a XX. század közepéig továbbadta" – 1988. június 30-án Lefebvre érsek 4 segédpüspököt szentelt fel a testvérületnek. Róma arra számított, hogy az erősebb megszigorításokkal feloszlanak. Pontosan ennek az ellenkezője történt: a testvérület terjeszkedett, és ma már világszerte 32 országban van jelen, ahol priorátusokat, úgynevezett lelkipásztori állomásokat, szemináriumokat, iskolákat, lelkigyakorlatos házakat tart fenn. Emellett a majd 600 papja további 40 országot látogat rendszeresen vagy alkalmanként, gondját viseli az ott élő hívőknek, akik a katolikus hitre vágynak, és a hagyományos szentmiseáldozatra szomjaznak.

100 barát és 250 nővér áll az apostolkodásban az oldalukon, 100 iskolában dolgoznak azon, hogy a gyerekeket a keresztény életre előkészítsék, és így vegyenek részt a társadalom újra kereszténnyé

tételében. Ezenkívül 25 szerzetesközösséggel dolgozunk együtt, barátság köt össze minket, és a célok, valamint az eszközök, amelyeknek ők is elkötelezték magukat.

2009-ben XVI. Benedek pápa a 4 segédpüspök elleni kiközösítési dekrétumot visszavonta, miután 2 évvel azelőtt a szentmise hagyományos szertartását az Egyházban újra megengedte. Közvetlen utána kezdődtek el a Vatikán és a testvérület képviselői közötti teológiai tárgyalások, amelyek a mai napig sem jutottak egyházjogi eredményhez. A zsinati forradalom és a kereszténység újraépítése kibékíthetetlenül áll egymással szemben.

Végkövetkeztetés

1. Őrizze meg a hitét, nemcsak saját magának, hanem a saját családjában is, egy élő és egységes hitet, amely e világ tévedéseit és vak káprázatát, valamint a modern teológusok csábító tévedéseit leküzdi: *„Ez az a győzelem, a mi hitünk, amely a világot legyőzi."*(1 Jn 5,4) Vegyen jó katolikus irodalmat a kezébe, hogy erősítse és szilárdítsa hitét, pl. Lefebvre érsek könyvét: „Levél a tanácstalan katolikusokhoz".

2. Őrizze meg az áldozat szellemét. Az ősszülők bűnbeesése óta áldozat, önmegtagadás és lemondás nélkül nincs, csak egoizmus, az Istenhez és felebaráthoz való szeretet elhal. Az emberek akkor már csak a jólétüket, kényelmüket, luxusukat, szabadságukat és a pénzkeresést keresik. Így bomlik fel Krisztus szelleme.

3. Őrizze meg az imádság szellemét. Aki imádkozik, az megmenti magát; aki nem imádkozik, az elvész, mondja Liguori Szent Alfonz. Imádkozzon a Szentháromság Istenéhez, mely a kegyelem által az Ön lelkében él, ápolja mindenekelőtt a Rózsafűzért a családjában. Pontosan erre szólított fel Fatimában Szűzanyánk. Nem kellene-e egy rózsafűzér-kereszteshadjáratot kihirdetni, hogy Horvátország olyan kormányt kapjon, amely a katolikus hitet és a keresztény szokásokat megvédi?

4. Ápolja az ájtatosságot a szeretett Miasszonyunkhoz, minden kegyelem közbenjárójához; Jézus maga adta át nekünk anyaként a kereszten: „Asszony, nézd, a fiad. Fiú, nézd, az anyád." Könyörögjön

naponta hozzá, hogy segítse Önt, hogy horvát hazája megtartsa a katolikus hitét, engedje, hogy számos papi és szerzetesi hivatás sarkadjon a családjából, így Istent dicsőíteni, az Egyházat szolgálni és lelkeket menteni.

5. Óvakodjanak a kétes, egyházilag el nem ismert magánüzenetektől és titkoktól. Urunk mondja az evangéliumban (Mt 24,11), hamis próféták fognak a világ végén megjelenni sok mindenkit tévútra vezetni. Maradjunk meg a pápák szavai és a zsinatok hirdetményei mellett, azok mellett, amelyeket az Egyház mindig is hirdetett, amit imádkozott és élt, így nem kerülhetünk téves útra.

6. Támogassa tevékenységünket és mi is segítjük, hogy az Önök szép Horvátországa a hitet megőrizze. Krisztus a király, és mi azt akarjuk, hogy az ő szelíd uralma az Önök hazájában is tovább erősödjön, elterjedjen, és hogy a mai tévedéseket legyőzze.

P. Franz Schmidberger
rektor

Akinek szeme van, az lásson!

Ferenc pápa két különböző kezdeményezése komolyan elgondolkoztat: Amikor az emberiség az elmúlt év augusztus-szeptemberében egy világháború küszöbén állt – Oroszország Szíriában Assat elnököt támogatta, a Nyugat a fanatikus muszlim felkelőket –, imádságra és egy böjti nap megtartására hívta fel a Szentatya a kereszténységet. Egy négyórás imavirrasztást tartottak a Szent Péter téren, kihelyezett Oltárszentség előtt, hagyományos liturgiai énekekkel és imádságokkal. Néhány nappal később, mint egy csoda, a veszély elmúlt. Isten meghallgatja övéit, ha az egész világ feletti felségét és hatalmát elismerve hozzá fordulnak segítségért.

Ebben az évben volt még egy másik kezdeményezés: a pápa az izraeli látogatása alatt meghívta a Vatikánba egy békeimádságra a Közel-

Keletért az izraeli államelnököt, Perest, tehát egy zsidót, és Abbas palesztín elnököt, tehát egy muzulmánt. A vatikáni kertben találkoztak pünkösdvasárnap. A három vallás képviselői imádságokat mondtak, mialatt a mohamedán imám az erre szánt keretet átlépve a Korán egyik szúrájából idézett, amelyben a hitetleneket megátkozzák – az iszlám felfogása szerint ezek mindenekelőtt a keresztények és a zsidók, de ez csak egy mellékkörülmény.

Ezt követően Irakban kitört a polgárháború, és most ráadásul a gyilkos konfliktus Izrael és a palesztínok között, tehát ugyanazon képviselők földjén és népében, akik a pápával közösen a békéért imádkoztak. Nyilvánvaló, hogy Isten nem hogy nem hallgatta meg a békeimákat, hanem inkább a haragját váltotta ki az úgynevezett három ábrahámos vallás – kereszténység, zsidóság és iszlám – keveredése miatt.

Vonjuk le a következtetéseket: Ha a pápa, mint Szent Péter igazi örököse az Egyház szellemében cselekszik, akkor Isten láthatóan üdvével hat a népek életében. Ha azonban a pápa ezzel ellentétben a liberális felvilágosodás eszméi és a lessingi gyűrűhasonlat szerint cselekszik, akkor az Isten nem csak, hogy nem vezeti ki a népét a válságból, hanem háborún, felkelésen, terroron, zavargáson és katasztrófán keresztül neveli meg a nemzeteket.

Milyen kiegyensúlyozott, realista és bölcs a Szent X. Piusz Papi Testvérület és vezetője, Fellay püspök magatartása a mai válságban: Elismerjük a pápát és imádkozunk érte többet, mint valaha; ebben a liberális és relativista irányvonalában azonban nem tudjuk, és nem is szabad követnünk. Mi nem vagyunk sem szakadárok, sem liberálisok, nem tartozunk a pápát letevőkhöz, hanem katolikusok vagyunk, római katolikusok.

Akinek szeme van, az lásson! (Mt 13,13)

Zaitzkofen, 2014. július 20.

P. Franz Schmidberger
rektor

A gyümölcseiről fogjátok megismerni (Mt 7,16)

Július 18-án, a múlt pénteken jelent meg „Az egyházi élet sarokadatai Németország egyházmegyéiben". Egyértelmű beszéd: 2013-ban 179.000 katolikus lépett ki az Egyházból, 64.400-zal több, mint 2012-ben. Az éber katolikus nem csodálkozik ezen: a 24.2 millió keresztlevél-katolikusból az adatok szerint az országban már csak 10.8% gyakorolja rendszeresen a hitét, majdnem 90%-át nem érdekli a szentmisén, a szentségek fogadásán vagy egy megfelelő hitoktatáson való résztvétel. Ezeknek a többsége már elvesztette a hitét; az Isten Szentháromságában, Jézus Krisztus istenségében, az Egyház alapításában, mint az ő misztikus mennyasszonya; az egyedüliségében, mint az üdvösség kapuja, az eredendő bűnben, az embernek a kegyelem általi megváltásra való rászorultságában, az örök életben a halál után, a mennyben, a pokolban és a tisztítótűzben, Mária szeplőtelen fogantatásában és örökös szüzességében stb. Miért fizessenek tehát egyházadót?

A kilépettek között létezik azonban egy kisebbség, amely egy egészen más okból tette meg ezt a lépést: Nem tudja, és nem akarja az Egyházban való romboló munkát anyagilag támogatni, a templomaink tönkretételét (pl. a berlini Szt. Hedvig székesegyház átépítési terve), az istentisztelet profanizálását, az evangéliumok áthamisítását egy puszta szociális üzenetté, a hitre veszélyes katekizmusok kiadását, stb.

Egy másik szám üti meg a szemünket: Németországban kb. 10%-kal csökkent a vallásgyakorlat 2013-ban – ez a második legmagasabb százalék az 50 év előtti zsinat óta. Más szavakkal: 10 éven belül Németországban megközelíti a nulla vonalat. Hol maradt a sokat ünnepelt Ferenc pápa-hatás?

Mit tesznek a német püspökök? Igyekeznek-e az elveszetteket hittannal, népmisszióval és lelkigyakorlatokkal a hithez visszavezetni? Sehol sem lehet ilyen törekvéseket észrevenni. Marx bíboros e riasztó számok láttára kijelentette: „Az aktuális adatok fájdalmasak, mindenkinek az Egyházban ezt komolyan kell vennie cselekedeteiben. 2013. második fele úgy látszik, hogy egy bizalom- és szavahihetőségvesztéshez vezetett." Nem, eminenciás atya, az egész

évet egy további vallásleépülés bélyegezte meg. A növekvő kilépési számokért Tebarz-van Elst püspököt felelőssé tenni egyszerű lenne, és elterelné a figyelmet a püspökök saját kudarcáról.

Hogyan állnak a főpásztorok a másik csoport gondjaihoz és bajaihoz? Megvetik őket, és például megtagadják egy szervezetnek, amely a meg nem született gyermekek megmentéséért küzd, hogy az egyházmegyéjükben gyűjthessen a mentőakciójukra, azok erősítéséhez és kiterjesztéséhez.

A püspökök reakciójából nyilvánvaló: nem a nép hite a legnagyobb gondjuk, hanem az egyházadó. Szegény nemzet, hogy ilyen pásztorai vannak! Kaníziusz Szent Péterrel, Németország második apostolával együtt imádkozzunk értük:

„Mindenható Örök Isten, te helyezted fölénk a püspököket, a szent Egyházad vezetésére és a hitbeli egységért, mint az apostolok utódait, mint a lelkek őrzőit és védőit. Töltsd el őket – így fohászkodunk hozzád – kegyelmed bőségével, hatásosan, hogy egyre jobban megerősödjenek, mint jó pásztorok, és hogy gyümölcsözően dolgozzanak magasztalásodon és a mi üdvösségünkön. Hogy szavukon, de főképpen a példamutatásukon keresztül a kötelezettségüket, amellyel megbízatva vannak, egészében teljesítsék. Hogy a keresztény hitet tisztán, minden tévhittől megóvják. Hogy mi az ő szerencsét hozó vezetésük alatt örökké jámborságban, békében és keresztény szeretetben élhessünk. Amen."

Zaitzkofen, 2014. július 26.

P. Franz Schmidberger
rektor

Lefebvre érsek alapelv-nyilatkozata

Teljes szívünkből és lelkünkből csüngünk a katolikus Rómán, a katolikus hit őrzőjén, és e hit fenntartásához szükséges hagyományokon, az örök Rómán, a bölcsesség és az igazság tanítóján.

Visszautasítjuk viszont, és mindig is visszautasítottuk Rómát a neomodernista és neopratestáns irányzatban követni, amely a II. Vatikáni Zsinatban és az az utáni minden ebből származó reformban egyértelműen érvényre jutott. Ezek a reformok igazából az Egyház tönkretételéhez, a papság romjaihoz, a szentmiseáldozat és a szentségek megsemmisítéséhez, a szerzetesrendek kihalásához, a naturalista és a teilhardi tanításhoz az egyetemeken, a papképző szemináriumokban és a katekizmusban járultak hozzá és hatottak tovább. A liberalizmusból és a protestantizmusból kiinduló tanítást az Egyház Tanítóhivatala már többször is ünnepélyesen elítélte.

Semmi tekintély, még a legmagasabb hierarchiai tekintély sem tud minket kényszeríteni a hitünket, amelyet az Egyház tanítóhivatala 19 évszázadon keresztül egyértelműen megfogalmazott és hirdetett, feladni vagy korlátozni.

Szent Péter mondja: „Bárki, akár mi is vagy egy mennybeli angyal nektek egy más evangéliumot hirdet, mint amit mi hirdettünk nektek, legyen átkozott!"(Gal 1, 8) Fennáll-e az a lehetőség, hogy ma ezt a Szentatya az eszünkbe juttatja? Ha a szavai és cselekedetei között egy bizonyos ellentét is van, mint például a dikasztériumokban (római kúriakongregációk), akkor azt választjuk, amit mindig is tanítottak. Az Egyház romboló újításaival szemben süketnek tetettjük magunkat. Nem lehet a *„Lex orandi"* – a „liturgia" területén mélyreható változtatásokat foganatosítani anélkül, hogy a *„Lex credendi"* – a hitszabályon ne változtassanak. Az új mise egy új katekizmust, egy új papságot, új szemináriumot, új egyetemeket és új karizmatikus, pünkösdi egyázat tartalmaz. Mindezek a dolgok az igazhitűségnek és minden idők tanítóhivatalának ellentmondanak.

Ez a reform a liberalizmusból és a modernizmusból indul ki, és teljesen mérgezett. Az eretnekségből származik, és oda vezet. Ez akkor is így van, ha nem minden eleme közvetlen eretnekség! Minden éber és hű katolikusnak lehetetlen ezt a reformot elfogadnia, és akármennyire is, ennek magát alávetni. Az Egyházzal és a katolikus tannal szembeni hűség egyedüli magatartása az üdvösség érdekében a reform elfogadásának a kategórikus megtagadása. Ezért folytatjuk tovább papképzési munkánkat minden idők tanítóhivatalának csillaga alatt, keserűség, lázadás és harag nélkül. Meg vagyunk győződve arról, hogy ennél nagyobb szolgálatot a szent Katolikus Egyháznak, a pápának és a jövőbeli generációnak nem tehetünk.

Ragaszkodunk mindenhez, amit minden idők Egyháza, a zsinat modernista befolyása előtt hitt, és a hitben gyakoroltak: Az erkölcsi tanításhoz, a kultuszhoz, a katekizmusoktatáshoz, a papképzéshez, az egyházi intézményekhez és mindahhoz, ami a könyvekben kodifikáltan le volt írva. Arra várunk, hogy a hagyomány való fénye a sötétséget eloszlassa, amely az örök Róma egét besötétíti. Cselekvésünket Isten kegye, a Boldogságos Szűz Mária, Szent József és a Szent X. Piusz pápa segítsége formálja. Ezért vagyunk arról meggyőződve, hogy hűek vagyunk a Római Katolikus Egyházhoz, valamint Szent Péter apostol utódaihoz, és így „*fideles dispensatores mysteriorum Domini Nostri Jesu Christi in Spiritu Sancto*“ vagyunk. Amen

+Marcel Lefebvre

Róma, 1974. november 21.
Mária bemutatásának ünnepén

Tartalom